

РЕШЕНИЕ

№ 37915

гр. София, 01.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав, в
публично заседание на 29.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

като разгледа дело номер **6361** по описа за **2026** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс
/АПК/.

Образувано е по жалба от Ц. Ц. Ц. чрез адвокат К. К. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № GRAM- 2535511/18.05.2026г. по чл. 171, т. 1, б. "з" и б. „бб“ от Закона за движение по пътищата, издадена от Г. П. П. – младши автоконтрольор към Отдел „Пътна Полиция“- СДВР, с която на Ц. Ц. Ц. за установено нарушение на чл.175, ал.1 от ЗДвП, е наложена ПАМ - временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 3 месеца. Жалбоподателят излага доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като постановена при допуснати съществени процесуални нарушения, при неспазване на материалния закон и несъобразяване с целта на закона. Моли съда за отмяна на оспорената заповед за ПАМ.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и се представлява се от адв. К. К., който поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ с присъждане на разноски по делото по представен списък.

Ответникът - Г. П. П. – младши автоконтрольор към Отдел „Пътна Полиция“- СДВР, редовно призован, не се представлява, не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

На 18.05.2026г. срещу Ц. Ц. Ц. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА с бл. № 5311312/18.05.2026г. за това, че на 09.04.2026г., около 14.30 часа, в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица]управлява лек автомобил Ф. П., с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „Клима“-ЕООД, като пред №2Д

поради това, че не контролира непрекъснато управляваното МПС, реализира ПТП с намиращия се отдясно на него лек автомобил Фиат Т. рег. [рег.номер на МПС] , след което напуска местопроизшествието като не уведомява компетентните органи на МВР. Извършеното нарушение е квалифицирано по чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП - водачът не спира и не установява последиците от ПТП. АУАН е съставен на основание чл.40, ал.1 от ЗАНН по сведения на другия водач, участвал в ПТП от актосъставител, който не е присъствал на извършване на нарушението.

При тези описани в АУАН данни е издадена процесната ЗППАМ № GRAM- 2535511/18.05.2026г. по чл. 171, т. 1, б. "з" и б. „бб“ от ЗДвП, с която на Ц. Ц. Ц. за установено нарушение на чл.175, ал.1 от ЗДвП, е наложена ПАМ - временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 3 месеца.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от надлежна страна и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е обективизирана в писмена форма, подписана е от издателя си и е издадена от административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност. Същата съдържа изискуемите от чл. 59, ал.2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта.

Съдът констатира, че постановяване на ЗПАМ са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила.

Съгласно разпоредбата на чл. 22 от ЗАНН за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат принудителни административни мерки. Случаите, когато могат да се прилагат принудителни административни мерки, техният вид, органите, които ги прилагат, и начинът за тяхното приложение, както и редът за тяхното обжалване се уреждат в съответния закон или указ -чл. 23 от ЗАНН.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "з", п. б. "бб" от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач извън случаите по букви "а"- "ж", който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от три месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 1 и 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, ал. 4 и чл. 183, ал. 8.

За да бъде наложена ПАМ е необходимо да бъде установено по надлежен ред водач, който при управление на МПС е извършил нарушение на ЗДвП, извън хипотезите по б. "а"- "ж", за което е предвидено наказание лишаване от право да се управлява МПС.

Административният орган е повдигнал обвинение на водача за извършено административно нарушение на чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП, за което му е издаден АУАН ГА с бл. № 5311312/18.05.2026г.

В случая обаче правното основание за издаване на обжалваната ПАМ е чл. 175, ал.1 от ЗДвП, без

да е посочена конкретната хипотеза на извършено нарушение. Санкционната норма на чл. 175, ал.1 от ЗДвП е бланкетна и се запълва от съдържанието на конкретно правило за поведение, което нарушителят не е изпълнил. Следвало е да бъде прецизирано конкретното нарушение измежду хипотезите на чл. 175, ал.1 от ЗДвП и административният орган да посочи точното нарушение, послужило за основание за прилагането на оспорената ПАМ, съдържащо се в санкционната разпоредба на чл. 175, ал.1, т.5 от ЗДвП, според която наказва се с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок три месеца и с глоба 200 лв. водач, който наруши задълженията си като участник в пътнотранспортно произшествие. Описанието на законовите разпоредби, които се твърди, че са нарушени виновно - чл. 175, ал.1 вр. с чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП не кореспондира с фактическото описание на извършеното, т.е. налице е съществено нарушение на правото на жалбоподателя да разбере в какво е обвинен, което съставлява самостоятелно основание за отмяна на обжалваната ЗПАМ.

Съдът намира, че в конкретния случай оспорената принудителна административна мярка е постановена и при неспазване на прогласения в чл.6 от АПК принцип на съразмерност при постановяване на административните актове. Като проявление на принципа за съразмерност, разпоредбите на чл.6, ал.1 и ал.5 АПК регламентират задължение за административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна гарантира осъществяването на преследваната от закона цел без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето.

Предвид изхода на спора, искането на жалбоподателя за присъждане на разноските по делото, съдът намира за основателно. В хода на съдебното производство жалбоподателят е направил и доказал действителни разноски в размер на 516,11 евро: 5.11 евро държавна такса и 511 евро, представляващо адвокатско възнаграждение съгласно договор за правна помощ и съдействие.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-2535511/18.05.2026г., издадена от Г. П. П. – младши автоконтрольор към Отдел „Пътна Полиция“ - СДВР, с която на Ц. Ц. Ц. за установено нарушение на чл.175, ал.1 от ЗДвП, е наложена ПАМ - временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 3 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Ц. Ц. Ц., ЕГН [ЕГН], разноски по делото в размер на 516,11 евро.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ :